

har tillige arbejdet paa at opstille *fælles Regler for alle Statstjenestemænd med Hensyn til Pensioneringen*, og dette Maal har man naaet, saaledes at der kun er gjort Undtagelser fra de fælles Bestemmelser for saadanne Grupper af Tjenestemænd, hvis Lønforhold endnu ikke er ordnede efter de sædvanlige Linjer, og for Tjenestemænd, der maatte ønske efter den nye Lovs Ikrafttræden fremdeles med Hensyn til Pension at blive staaende under de gamle Bestemmelser (§ 71, 4. Stykke). Disse sidste Tilfælde vil dog formentlig forsvinde i Løbet af ganske faa Aar.

Den Opgave at opstille saadanne Fællesregler har vist sig ikke at være saa vanskelig, som det kunde antages, naar det tages i Betragtning, at det forskelligartede Lovstof indeholdes i ca. 70 Love. Forholdet er nemlig det, at de paagældende Lovbestemmelser i Virkeligheden ikke er saa overordentlig forskellige. Lader man ude af Betragtning forskellige ældre Pensionsbestemmelser — f. Eks. for Statsbanernes Vedkommende Bestemmelserne for den tidligere sjællandske Pensionskasse, som endnu anvendes for Dele af det i tidligere Tid ansatte Personale — kan man i Hovedtrækkene karakterisere den bestaaende Tilstand saaledes, at der i Almindelighed for kgl. Embedsmænd gælder en Ordning, for Bestillingsmænd og for visse kgl. Embedsmænd (særlig de ved Statsbanerne ansatte) en anden og noget ringere, som dog i mangt og meget falder sammen med den for kgl. Embedsmænd gældende.

Som nævnt bestaar ved Statsbanerne det Forhold, at de kgl. Embedsmænd (med ganske enkelte Undtagelser) er undergivne samme Regler som Bestillingsmændene. Da Ordningen ved Banerne i det hele adskiller sig mere fra Statens almindelige Pensionsordning end noget andet Sted, og da disse særlige Forhold ikke omfattes af de Oplysninger om Pensionsvæsenet i Almindelighed, som indeholdes i Bilag 1, skal der i det følgende gøres lidt nærmere Rede for nogle Enkeltheder i Statsbaneordningen.

Ved Loven af 15. Maj 1903 afløstes de

ved Statsbanerne bestaaende meget forskellige Ordninger af nye for alle efter Lovens Ikrafttræden ansatte (med ganske enkelte Undtagelser) gældende fælles Regler. Disse Regler kan vel karakteriseres som de ufordelagtigste af samtlige den danske Stats, for saa vidt de først hjemler Pensionsret tidligst fra det 35. Leveaar og i Almindelighed paalægger Tjenestemændene at lide en Afkortning i deres Lønningssindtægt af 5 pCt. til Pensionering ikke alene af eventuel Enke, men ogsaa af Tjenestemanden selv, saa at Bestemmelsen rammer ogsaa den ugifte Tjenestemand. Reglerne kommer, i Princippet ogsaa til Anvendelse paa de før Lovens Ikrafttræden ansatte Tjenestemænd, men disse har tillige Adgang til at undergives forskellige ældre Bestemmelser, og bliver behandlede efter disse, for saa vidt de er fordelagtigere end de nye Regler.

De ældre Bestemmelser, om hvis Anvendelse der kan blive Spørgsmaal, er 4, nemlig:

1) Bestemmelserne af 10. Maj 1869 om Alderdomsforsørgelse, 2) Bestemmelserne for den tidligere sjællandske Pensionskasse, 3) Pensionsbestemmelserne i Loven af 12. April 1892, og 4) Pensionsbestemmelserne i Loven af 26. Marts 1898.

Den ved førstnævnte Bestemmelser truffene Ordning, som omfatter Personale, der har tjent under den i sin Tid bestaaende særlige Administration for de jysk-fynske Statsbaner, bestaar i en Opsparing af Kapital gennem Bidrag dels fra Tjenestemanden, dels fra Staten. Kapitalen kan ved Tjenestemandens Afsked eller Død enten kontant udbetales Tjenestemanden eller hans Efterladte eller ved Indkøb af Livrente eller lign. anvendes til Forsørgelse af de paagældende.

Den sjællandske Pensionskasse var en oprindelig af Funktionærer ved et privat Jernbaneselskab stiftet Kasse, der oprettedes ved Statens Overtagelse af de sjællandske Jernbaner i Henhold til Loven af 2. Juli 1880. De for Kassen i sin Tid fastsatte Bestemmelser, som kan anvendes paa